

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Του ΜΑΡΣΕΛ ΓΡΕΒΩ

ΕΞΑΣΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Από το σημειωματάριο μις πονεμένης)

10 Ιουνίου.

Αλλοίμονο! πόσοι καιρός έπερασε από τότε! Ήξερα καλά βέβαια ότι η ανάμνηση του Πέτρου ζούσε πάντα μέσα μου και δε μπορούσε ποτέ να σβηστεί. Ήθελα να πιστέωω όμως ότι δεν υπήρχε τίποτε το εγκληματικό σ' αυτή τη λειτουργία, αφού μου θύμιζε ένα παλιό σφάλμα, το μοναδικό σφάλμα της ζωής μου, το όποιο αν άλλως τε δε θα ξαναγινόταν άλλη φορά... Γι' αυτό είχα συνηθίσει να την δομαίωζω τύχη αυτή την άεξαιλεπτη ανάμνηση, ή όποία επί δεκά ολόκληρα, χρόνια δε μ' άφρασε ούτε μια μέρα ήσυχη και μ' ένοχοποιε κορυφα κάτω απ' την άταραχη όψη της ουζήτων και μυτιόρας. Την έθλοκορούσα ως μέσον εξελίξωσως της άμαρτίας μου...

Νά όμως που ένα άπροσδόκητο γεγονός μου απέκάλυψε με μια την άνεπιθύμητη έπλοκορία της ψυχής μου... Όταν άκουσα τον άντρα μου να λέη: "Ο στρατιώτης ντε Ζιβου θάβηθ στην πόλη μας να κάμη επίθεωρηση την άλλη βδομάδα", ένιωσα την παλιά μου πληγή ν' άνοιξη και τον πόνο μου νά γίνεται δυνατώτερος... "Ο Πέτρος θάβηθ εδώ! Σε λίγες μέρες θά τον ίδω σ' αυτή την ίδια πόλη, όπου μετά την άναχώρησή του έμεινα δεκά χρόνια χωρίς να τον λημονήσω ούτε στιγμή, όπου έζησα με την προσδοκία του.

Μία παράζενη συγκίνησις φρουκώνει τα στήθια μου σ' αυτή τη σκέψη μια συγκίνησις ή όποια δεν προέρχεται ούτε από τροστή, ούτε από τύχη, ούτε από συγκίνηση...

Είμαι ή ίδια τύχη που δοκίμασα άλλοτε, διαείδα για πρώτη φορά το λογαό ντε Ζιβου μες σ' ένα σαλόν ή άγορτέρα όταν τον αντίκωα στο δρόμο ενώ έβύθιζε, σταχτής από τη σκόνη, μαζί με το λόγο του από τα πρώτα γυνιάσια.

Ξέρω το άληθινό όνομα αυτής, της συγκινήσεως, αλλά δεν τοιμω να το πω...

16 Ιουνίου.

"Όλα, έπεινα άνετάβλητα γύρω μου από κείνη την έποχή. Γιατί λοιπόν να παραξενεύωμαι που δεν άλλαξε κι' ή καρδιά μου, μ' όλα τα χρόνια που πέρασαν;

Αδ και δεκά χρόνια όλα μου τα άπογεύματα ιά πέρασα, το ένα μετά το άλλο, κοντά σ' αυτό το παράθυρο που βλέπει προς την έομη πλατεία. Τα πέρασα πλέκοντας, διαβάζοντας και κάποτε συνομιλώντας με κάποιες φίλες μου, πάντα τις ίδιες. Την ίδια ώρα, κάθε μέρα, έπιλανε στην κάμαρα δ άντρας μου, έπιστοφέντας από την έφορία, και με φιλοδοξ στο ύπτωπο. Τώρα πια το σπίτι μου είναι άδειανό, όπως τον καιρό που μ' άγαποίσε δ Πέτρος ντε Ζιβου, γιατί οι δυο κόρες μου, που γεννήθηκαν όταν αυτός έφυγε, βοίκοσαν κοντά στη γριά τους.

Και το δωμάτιό μου έπίσης δεν άλλαξε καθόλου, γιατί είχα άποφασίσει να μη μετακινήσω ούτ' ένα έπιπλα από τη θέση του. Ήθελα να μέινουν όπως τάφρασε εκείνος... Έδω μέσα λοιπόν κάθε μέρα πολλές ώρες σιλλογιόμουν τον φίλο μου που έφυγε... Νά ή πόρτα απ' την όποία μπηκε την παραμονή της άναχώρησός του, ή καρδέκλια όπου κάρθως άπάνταί μου. Τα μύρονιά του είχαν κοκκινίσει κι' ή φωνή του έκοιμε έλαφρά, καθώς έπρόφρασε αυτές τις λέξεις, οι όποίες μου άφρησαν όλο το θάρος μου.

"Έρχομαι να σάς άποχαρητήσω! Άφωο φρέγω!

"Όταν πρωτάκουσα στην άρχη αυτά τα σκληρά λόγια, νόμισα πως άπεινεύοντα. Έπειτα όμως μια θανάσιμη άγωνία, έοριξε την καρδιά μου, γιατί κατάλαβα πως ήταν άλήθεια. Σε λίγο ένιωθα τον Πέτρο στή γονατιά μου να μου μιλά με μια περιπαθή τρυφερότητα, να με παρακαλή ν' άρθω τα πάντα και να τον άκολουθήσω. Αισθανόμουν τόσο βαθειά τα χάδια του, τόσο ήσκιος του, τα φίλιά του...

"Ω! θε μου, βοήθησε με! Όταν θά ξαναβρωθώ μπροστά του, τι θά γίνω;

Την ίδια μέρα το βράδυ

Τώρα πια με κατέχει ολόκληρη το παρελθόν και μ' έξουσιάζει. Βυθίζομαι όλόγνηχα στην ανάμνηση του τελευταίου μου έρωτος, του τόσο γλυκού... Ναι, βεβαιώθηκα πια οριστικά ότι όλα αυτά τα χρόνια, παρά τις τύψεις που άβλητόμουν, δεν έταπα να τον λατρεύω. Μία φορά μόνο, είν άλήθεια, με κράτησε στην άρχαλιά του κι' άμέσως δοθήκαμε για πάντα δ ένας στον άλλο. Κάθε μέρα, κάθε νύχτα, κάθε ώρα από τότε ήμουν δική του κι' άς βρισκόταν μακριά μου. Κι' από μακριά, εκεί κάτω στην άλλη άκρη της Γαλλίας ή πέρα από τον ύκεανό, ή σκέψη μου τον άκολουούσθε παντού κι' άρνητοσος γι' αυτόν. Τα νέα του άξιωμαία, οι ευαρέσκεις των άνωτέρων του στην ήμυσησια διαταγή, οι παρασημοφορίες του, ή δόξα του κατά τη διάρκεια της έκοιρατείας, ήσαν δ κές μου

έπιθυμίες, δικές μου χαρές. Άπομοιωμένη οδ μια έπαρχιακή γυνία ζούσα με τ' όνειρο μιας περιπειτιώδους ζωής, του άγαπημένου μου.

Σήμερα ρωτώ τον εαυτό μου: "Γιατί να μήν του γράφω ποτέ; > Πολλές φορές άρχιζα να του γράφω μια έπιστολή... μονάχα λίγες γραμμές: "Μη με ξεχνάτε. Έγώ είνε άδύνατο να σάς λημονήσω > Αλλά πάντα έσοκίχι το μουνηζουομένο χασι. Ή ζωή μας έγώσιος, έλεγα μέσα μου, και τίποτε πια δεν πρόπει να μς ένώσει. Δέν έχομε το δικαίωμα παρά να σφεροτόμαστε δ ένας, τον άλλον, εγω με τύψεις, αυτός ίσως με τρυφερότητα. "Όσο για το σιούδι του ήμουν σίγουρη. Μ' έιχεν άγαπήσει πολύ γιά να μη με λημονήση ποτέ! Άπόδειξις τούτου είνε το ότι ενώ ήταν λαμπρός, διάσημος, άξιωματικός, δεν έπαρτοφύτηκε άκόμα. "Ω! "Ο άγαπημένος μου, δ ποιος φίλος μου!

18 Ιουνίου

Άφωο έρχεται! Ή θά μείνη στην πόλη με; περισσότερο άπό μία μέρα. Ή επίθεωρηση θά τελειώση το μεσημέρι. Είς γενναίωση με το έπιτελειό του και τ' βράδι θά διαπρήση στη Νομαρχία. Μετά το δείπνο αυτό θά γίνη διεζώωη δ τον θά τον ίδω.

"Όσο πλησιάζει ή εύνυχρομένη έκείνη σιγή, τόσο γίνομαι άνησυχη.

"Ο Πέτρος έζει οατηρησος στη νύχτη μου την κείνη, μια γυναικας έκοικονέτη χροανά, ενώ εγω όλα κοιτεύω να γιάσω τα σαράνια... Τι θλίψη θά μύσση όταν άτιωρησθ το γερασμένο προσώπό μου!

Ήχηκα στο λυκόμα μια φωτογραφία μου κείνης της έποχής και την παρζέβαλα, μπροστά μου καθέφρη, με τη σμειωμένη μοσρή μου... Ήε άλλοσα πολύ, βέβαια γιατί έξακολουθώ σερδόν να ιτύνομαι όπως τότε και τα στήθα μου έλάχιστα διαφρόουν από έκείνη. Όχι, δεν άλλαξα... Τα ίδια χαρακηριστικά, το ίδιο άνάστημα, το ίδιο ντύσιμο, όλα τα ίδια. Κ' είμαι παρ' όλα αυτά δεκά χρόνια μεγαλύτερη. Μόνο ποι το πρόσωπό μου, αν και διατηρη το ίδιο στήμα, μου φαιίνεται σμωρα πως άλλαξε, δεν είνε ζωηρό καθως τότε... Και το βλέμμα μου άκόμα έχει γράσει κι' αυτό.

Ήν έξωσ αν θήμαι ευχαριστομένη ή στροχωωμένη ξαναβίωσις, τον Πέτρο.

19 Ιουνίου

Είνε δεκά ή όμα. Φύθη για τη Νομαρχία. Ήν τοιμω να σκεφτώ τι θά συμβή. Αν δ Πέτρος με παρακαλώση σαν άλλοτε να τον άκολουθήσω, να φύγω μαζί του γ... Θήμαι δυστηρομένη σ' όλη μου τη ζωή από την προφορήση του κόποιου αν τόζαγα αυτό. Ναι, αλλά θά ζούσα κοντά σ' αυτόν, γιά τον όποιο άποκλειστικά έζησα δεκά χρόνια... Και τι με μέλει άλλως τε για τον κόσμο;

"Ω, θε μου! Βοήθησε με! Νοιώω πως δεν θάχω τη δύναμη...

Την ίδια μέρα τη νύχτα

Μ' έβαλαν μέσα σ' ένα άμάξι, μ' έφρασαν στο δωμάτιό μου και τώρα βοίκοσαν στο χορβάτι, ύστερα από τη λιποθυμία μου... Φαίνεται πως με περιποιήθηκε ο τρομαγμένος άντρας μου κι' οι υπηρέτες. Έπι τέλους είμαι μόνη μου!

Μοφ φαίνεται πως έζω νανήσχη, πως έχω πνεή, πως μ' έβαλαν μέσ' απ' το γεωό και πως νηροογαυ άγα-άγα...

Θά γράφω λεπτομερώς όλα όσα μου συνέβησαν άπομε.

Μόλις έμπηκα στο σαλόν της Νομαρχίας, τον δέκωσα άμεσως, τον έρωσία. Ήταν άκοιμητισμένος κοντά σ' ένα τζάκι κι' έκουφένιαζε χαμογελώντας μαζί με το γενικό γραμματεία και τους μηχανικούς. Ήν άλλαξε καθόλου αυτός! Είνα πάντα κοιμρός και ήσος, φαίνεται μάλιστα πως ξανάνωσε. Μονάχα τα μαλλιά του έγιναν κάτασπρα.

"Α! Πώς ήθελα να πέσω πάνω στα στήθια του τα σκεπασμένα μες παρζομα και να του πω στ' αυτό: "Είμαι εγω! Σ' άγαπώ πάντα! Με γιοσίφεις!...

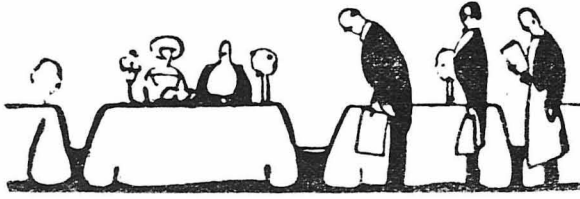
"Αλλά μπροστά σε τόσο κόσμο δε βρήκα το θάρρος ούτε να τον πλησιώσω τουλάχιστον. Ήχη και κάθισα κοντά σε κάποιες φίλες μου και χωρίς ν' άνακατευτώ στην συζήτηση τους τον έκείταξα. "Όλες οι νεοερόμενες μόλις έμπαναν παρουσιάζονταν στο σταιρήθ που τις ύποδέχτο μ' ένα πολύ άδιάφορο χαμόγελο. "Όσοσο έδειξε κάποιος ιδιαιτερο ενδιαφέρον για την κωρία Ντωζά, που σπηήθιζε να ντύταται σύμφωνα με την Παρισηή μόδα κι' είχε τους όμους της γυνιώσις.

"Έξαρχα τα μάτια του καρφώθηκαν άπάνω μου. Μοφ φάνηκε πως θά λιποθυμούσα... "Όσοσο είχα την δύναμη να μήν άποφύγω το βλέμμα του. Με κτύταξε κάμποσα δευτερόλεπτα σαν άφηρημένος κι' έπειτα γυρίζοντας έξακολούθησε τη συνομιλία του, έν-

"Όταν αντίκρισθ το γερασμένο πρόσωπό μου...

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΖΗΤΕΙ ΜΙΑ ΧΑΡΙ...

Κατά την επίσημη υποδοχή που έγινε περίον εις την 'Αμβέρσα στην πογκήσιουσα 'Αγορά της Σουηδίας, ανέβη και το ξένη χαμογεμόνο ελευσίοδι :

Ο Βελγικός λαός έδειξε τόσο ενθουσιασμό, κατά την διέλευση της βασιλικής οικογενείας, ώστε αε μιά στιγμή παραφοράς διέσπασε την στρατιωτικήν ζωήν. Το τί επιμολούθησε δέν προγράφεται. Ο βασιλεύς 'Αλβέρτος έγρασε τό πολυτελές σπαθί του, ή ταινία του παρασήμου που έφερον ό διάδοχος της Σουηδίας ξεροθήκηκε έντελώς, και ή μικρή πογκήσιουσα Μαρία-Ζοζέ του Βελγίου θά επάθαινε ασφυξία μέσ στον ογκωστικό, άν ό σοσιαλιστής Βαντεβρήντ, ό οποίος ήτο τότε ύπουρός των Έξουσιών, δέν έποδάρθαινε, μέ κίνδυνο της ζωής του, να σταθή μεταξύ της μικρής πογκήσιουσας και του άκουαίτην από ένθουσιασμό πλήθους.

Όταν ή βασιλική συνεδρία έφθασε τέλος, έν μέσο ζητωκραυγών στή 'Ανάκτορά της, ό βασιλεύς, στον όποιον ή μικρή πογκήσιουσα είχε ήδη άρρηχθή πώς την έσοσε ό σοσιαλιστής ύπουρός, έβρισκε προς τόν Βαντεβρήντ και τόν είλε χαμογεμόνος :

— Θα σάς ζητήσω κύριε Βαντεβρήντ, να μου έπισχεθήτε κάτι...

— Όχι θέλω, Μεγαλειότατε...

— 'Απλοσίτατα : Θέλω να μου έπισχεθήτε ότι όταν άνταίξη ή ήμέρα της μεγάλης Κοινωνικής Έπαναστάσεως, θά προσταίεσθε την... επιβίβασή μας επί των πλοίων με την ίδιαν άνταπαύσην όπως έπροσταίεσθε σήμερα την... αποβίβασή μας !...

— Σας τό δούλομαι, Μεγαλειότατε !...

άτηνημε ό σοσιαλιστής, χαμογεμόνος και απός.

τέλως ήουχοσ.

Ήταν δεινότεν να μη μ' είχε γνωρίσει ; Όχι... Έλεγα μίσα μου. Με χύταξε χορός να με γνωρίση. Άλλως τς μήπως ήξερε πως θάόχομον ενδώ ;... Έγώφορα φοικτά. Έκεινη τή στιγμή όμως ήρθε κοντά μου ό διευθυντής του τέλειον, κάθισε πλάι μου κα άρχισε τίς συνηθισμένες του φιλοφρονήσεις. Έγώ όμως δέν τόν άκουα σχεδόν. Έκείταξα τό στρατηγό ντε Ζιβρό που σηκώθηκε άν' τό τζάκι κα' άπομακρύνθηκε προς την αίθουσα του χορού.

Πόσο ήθελα ναίμαι μόνη μου...

Τόν ξανάειδα ύστερα από μία ώρα. Είχα άνεβή στην ταράτσα του μικρού σαλονιού ονονομένη από έναν θάλληλο του ουζιότ μου, στον όποιον είπα να μ' άρρηξη εκεί μόνη μου γιατί είχα πονοκέφαλο. Μιά προσάιθηρη μου έλεγε ότι ό Πέτρος θάόχοται εκεί πάνω... Ύστερα από λίγα λεπτά άκουσα από την ταράτσα τη φωνή του μέσα στο σάλονι μαζί με τη φωνή της 'Ιουλιίας Ντωζά.

Σ' είη μου τή ζωή θά θυμάμαι τή σύντομη ονομιλία τους που τόσο μου στοίχισε.

— Είσιθε εύχαιοσημένος από την άπομνη ογκνίντωση στρατηγέ ; Ελεγε ή 'Ιουλιία. Αοφαλώς θάχετε πληξει μέσα σε τέτοιον κέλο...

— Μεσκέδασα άρκετά άπόψε, άγαπητή μου, άποκρίθηκε ό Πέτρος. Κι' είδα πολλές παλιές γνωριμίες μου...

— Εροικίες, δέν είνε έτσι; Ό στρατηγέ μου, σάς παρακαλώ, πέστε μου τα όνόματα των φιλετάδων σας που πάσατε όταν βρισκόσαστε ενδώ ως λοχαγός. Καί θάνα πολλές, δέν άμφυβάλλω... Θα μέ διασκεδάση πολύ από, ξέρετε... Δέ θά βγή λέξη από τό στόμα μου.

— Θα μέ πιστέψετε, άγαπητή μου κυρία ; Τις είδα όλες τις παλιές φιλετάδες μου άπόψε, αλλά άνάθεμά μέ άν γνώρισα καμιά τους.

— Μα δέ θυμάστε ούτε ένα όνομα, στρατηγέ ;

— Μα την πίστι μου, όχι. Να μέ πάρη ό διάβολος άν θυμάμαι πώς τις λέν. Τι θέλεις όμως ; Καμιά άν' αυτές τις περιπέτειές μου δέν ήταν άξιόλογη. Περασμένες-εξαομένες, όπως λέν...

Σ' αυτό τό σημείο της ονομιλίας των έχασα τις αισθήσεις μου και γι' αυτό δέν άκουσα τί συνέχισα.

Αλλά γιατί να συνέλθω ; Τι τή θέλω τή ζωή ;...

Marcel Prevost

Ο ΑΝΔΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΒΑΤΑΣ

Ο Μπρούμελ και τό δέσιμο της γραβάτας του. Όλόκληρη... ιερτελεστίη !. Ένας διαγωνισμός καλοδεμένης γραβάτας. Ποιοι εισήγαγον την γραβάταν στο Παρίσι. «Κροάτα». «Κροβάτα». «Κραβάτα». Η «Ρεμπουμπλικάνικη γραβάτα».

Η γραβάτα κατέχει σήμερα μεγάλη και σπουδαία θέση στο άνδρικό ντυσίμο, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε κα' αυτό τό αίσθητρο έγκυκλοπαιδικό λεξικό Λαρούσ νη διαλογήη ότι ένας άντρας τότε μόνο κατέχει τό μυστικό του ωραίου και κομψού ντυσίματος, όταν ξέρει να δέση τή γραβάτα του !

Ο Μπρούμελ ό βασιλεύς της κομψότητας στην 'Αγγλία, τό μοντέλλο του καλοντυμένου κυρίου, ήταν όλη την ήμέρα στο ναούρα του όσάκις δέν κατόρθωνε να δέση «με την πρώτη» την γραβάτα του.

Είς τό Κόμο της 'Ιταλίας διοργανώθηκε τελευταίως διεθνής διαγωνισμός για την κρεσσιόν της πιο κομψοδεμένης γραβάτας. Στόν διαγωνισμό αυτόν έλαβαν μέρος 1. 500 καλλιτέχνην μεταξύ των όποιων και πολλοί Κινέζοι καί 'Ιάπωνες !

Έν τούτοις ή γραβάτα δέν ήταν πάντοτε τό άπαραίτητο συμπλήρωμα του άνδρικού ντυσίματος.

Οι κομψοδέμενοι των αρχαίων 'Αθηνών και της αρχαίας Ρώμης, οι μεγιστάνες του Βυζαντίου, με τις πολυτελέστατες φορεσιές τους και οι κομψοί και φιλέρασσοι ίππότες του Μεσαίωνα δέν είχαν ιδέα της γραβάτας, ή όποια έμφανίσθηκε στην Εύρώπη τον 17ον αιώνα.

Κάποτε έφθασε στην Γαλλία ένα νέο σύνταγμα Κροατών σωματοφυλάκων του Λουδοβίκου 14ου. Οι άνδρες του συντάγματος είχαν δεμένη στο λαιμό έν είδει γραβάτας μία πολυτελή εσάρτα, στολισμένη με πολυτίμες δαντέλλες. Τό κομψό αυτόστολίδι άρσσε στον Λουδοβίκο 14ον, ό όποιος μία μέρα ένεφανίσθη στην αλή του με μία γραβάτα όμοια με την των Κροατών στρατιωτών

Όπως ήταν έπόμενο την άλλη μέρα όλοι οι άντλιοι έστρεψαν να τον μιμηθούν. Καί ή περιηργος έκεινη όσο και κομψή εσάρτα έπιησε τό όνομά της από τους στρατιώτες που την είχαν εισαγάγει «Κροάτα». Αργότερα έγινε «Κροβάτα», σιγά σιγά «Κραβάτα», όπως την λεν οι γάλλοι και οι ευρωπαϊοί και «γραβάτα» όπως τό έξελληνισίμας έμεις.

Εκτος ή γραβάτα έμεινε τό άπαραίτητο συμπλήρωμα του άνδρικού ντυσίματος.

Ο Λουδοβίκος 14ος μάλιστα έγκαινίσε και ένα παράξενο και πρωτότυπο αξίωμα, τό αξίωμα του «κραβατιέρ». Τόν τίτλο αυτόν είχαν δύο όμοιοσμένοι ευπατριδοί των όποιων μοναδικό καθήκον ήταν να προσέχουν διαρκώς άν ή βασιλική γραβάτα ήταν έν τάξει. Μόλις έβλεπαν να μετατοπίζεται ή να λύνεται ό φιάκος της, έσπευδαν και την διώθονταν. Όταν ό βασιλεύς τό βράδυ έβγαζε την στολή του ό «κραβατιέρ» έλυνε τή βασιλική γραβάτα και πήγαινε να την παραδώση στον διευθυντή του βασιλικού βουασιότου, διπλώνοντάς την προσεκτικά, για να μην πέση κανένα από τα πολυαριθμα διαμάντια που την στόλιζαν !

Ένα διάταγμα που έξέδωκε αργότερα ό Λουδοβίκος ώριζε ότι οι μεγιστάνες και άντλιοι είχαν προνόμιο να φορούν γραβάτα άσπρη. Στο λαό και στους άστους έπιτρέπετο να φορούν μόνο χροματιστές γραβάτες. Ουάι δέ και άλλοιομονον στον άστο έκεινον, ποθ, θέ τολμούσε να φορήση άσπρη γραβάτα.

Την περίοδο του ρομανισμού ή γραβάτα ήταν τόσο πλατειά που έκρυβε τό μισό σχεδόν πρόσωπο των κομψοδέμενων της εποχής.

Στην εποχή του Λουδοβίκου—Φιλίππου έφορούσαν ή κόκικη γραβάτα ή λεγομένη «ρεμπουμπλικάνικη».

Σήμερα ή γραβάτα είνε έντελώς άπλη. Οι έξοφρενισμοί του παρελθόντος έξέλειπαν έντελώς.

